

[J. P. Larsen.]

Medlem og jeg jo heller ikke uenige; vi er enige om, at Forholdene ikke er, som de skal være. De kommende Forhandlinger vil vise, om vi kan komme til Enighed om en anden Ordning; jeg syntes at skimte i det ærede Medlems Foredrag forleden, at der var en Mulighed derfor, det blev i hvert Fald ikke afvist.

Jeg vil saa gerne sige et Par Ord om Mandskabets Tilvejebringelse. Der har været ydret Frygt for, at de stakkels unge Mennesker skulde blive, om ikke bondefanget, saa dog dosmerfanget, idet de skulde glemme at afmelde sig fra Optagelse i Vagtkorpset. Jeg maa nu sige, at denne Frygt deler jeg ikke, for jeg tror ikke, den har noget paa sig. Og hvis der skulde være Folk, der ikke ønsker at tjene i Vagtkorpset, og som ikke har opdaget, at de kan blive fri derfor — forudsat at disse Lovforslag bliver til Love —, ja, saa fortjener de egentlig heller ikke bedre, for det slaas jo fast flere Steder. Det er ogsaa blevet sagt, at de ved ikke, at de i Løbet af 12 Aar kan blive udsat for at lide Skade. Det synes jeg nu ikke, man kan sige med Rette, for der staar i Lovforslaget om Omdannelse af Hær og Flaade i § 1 — efter at der er opregnet, hvad det er for Opgaver, man skal paatage sig —:

„derunder at udføre Grænsebevogtning og at udøve Tilsyn paa Søterritoriet under urolige Forhold“.

Jeg skulde dog mene, at der i disse Ord ligger dette, at man meget vel kan komme til at lide Skade under denne Tjeneste. Og naar man nu har set, hvad der i de senere Dage er sket i vort Naboland, hvor Folk af om ikke lige samme Indstilling som det konservative Folkeparti herhjemme, saa dog af en noget lignende, har afstedkommet Uroligheder af en Art, som vi hidtil har været omtrent forskaanet for, kan man ikke anse det for udelukket, at man i et Vagtkorps ogsaa kan komme til at lide Skade, men det er der vel heller ingen, der lægger Skjul paa. Jeg tror ikke, at de unge Mænd, der vil eller ikke vil tjene i Vagtkorpset, er blinde for, at noget saadant kan ske. Derfor mener jeg, at det er tilstrækkelig udtalt i Lovforslagets § 1, men det er det for øvrigt ogsaa i § 3, hvor det udtrykkelig slaas fast, at de, der ikke ønsker at uddannes, kan begære sig fritaget. Jeg kan egentlig ikke se, at man kan gøre mere; hvad andet kan man dog gøre end sige til Folk: Ja, har I ikke Lyst til at være med, saa kan I blive fri, men I maa saa sandelig selv sige det? Jeg ser heller ikke,

hvorledes man skulde finde noget, der tydeligere slaar det fast, og noget saadant er for øvrigt heller ikke blevet antydet af de bekymrede Sjæle.

Det blev sagt, at det var paa Grund af Uenighed om dette Punkt, at Samtalerne i Vinter hørte op — Sandheden i Ære drejede Samtalerne i Vinter sig jo væsentlig herom —, men jeg er ikke Sangviniker nok til at tro, at der ikke under en fortsat Forhandling skulde komme andre Punkter, der kan volde Vanskelighed. Men hvad! man har jo Vanskelighederne for at overvinde dem, og hvis Villien er til Stede mellem de forhandlende Parter, vil de vel ogsaa blive overvundet.

Der er blevet udtalt Angst for, at det saaledes udskrevne Korps kunde blive ensidigt. Den Frygt forstaar jeg slet ikke. Jeg begriber den ikke, for man har dog aldrig nogen Sinde næret nogen Bekymring f. Eks. paa Grund af det i hvert Fald i tidligere Tid meget ensidigt sammensatte Officerskorps, aldrig. Det er Tjenestemænd, som udretter Statstjeneste, for hvilken de faar Betaling, og man kan, som det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, kalde dem for hvervede eller lejede, det er for mig ganske det samme, men det er Folk, der ligesom Medlemmerne af det foreslaede Vagtkorps for Betaling udretter eller er rede til at udrette en Statsfunktion, og intet andet. Jeg har aldrig set, at man har frygtet for det vel endnu meget ensidigt sammensatte Officerskorps, og det er dog dette, der har den største Indflydelse i den danske Hær. Det har jo ogsaa vist sig rundt om i Verden, maaske navnlig i Europa, at hver Gang der har været Uroligheder, Kup, hver Gang man har styrtet en Regering, ja, saa har det været Hærens Officerer, der har været Ledere deraf, og til den Ende har de kunnet raade over Tropperne. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ryster paa Hovedet, men her nytter ingen Rysten, thi Kendsgængerne taler. Jeg skal ikke komme ind paa at nævne de Lande, hvor saadanne Uroligheder har fundet Sted; ethvert Barn i Danmark, der læser Aviser — ogsaa det ærede Medlem —, ved det. Jeg ser altsaa ikke, hvorfor man skulde nære nogen særlig Frygt for, at et Vagtkorps, hvis menige Mandskab er tilvejebragt paa den i Lovforslaget angivne Maade, skulde blive mere ensidigt og mere farligt end et ensidigt Officerskorps, som dog i hvert Tilfælde udenlands har udrettet Gerninger, som man helst skulde være fri for. Jeg tror ikke, det bliver saa svært